

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«*Η Σκιά*». — Ο θίασος τῆς Δ^ος Κοτοπούλη θριαμβεύει ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ντάριο Νικοντέμι «*Η Σκιά*». Παρ' ὅλας ὅμως τὰς πιένας, τὰς ὁποίας ἐσημείωσεν αὐτὸ τὸ ἔργον, καὶ παρ' ὅλον τὸ ἀριστοτεχνικὸν παίξιμο τῶν ἐκτελεστῶν, ἡ «*Η Σκιά*» εἶναι ἓνα πενιχρότατον δράμα, μὴ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν φόρμαν τῆς comedie, ὅπως θέλει νὰ παραστήσῃ τὸ ἔργον τοῦ ὁ συγγραφεύς.

Εἰς τὴν πρώτην πράξιν ὅλα τὰ πρόσωπα ἔχουν τὸν ἴδιον ἴδιον χαρακτήρα, τὸ ἴδιον πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, τὸ ὁποῖον τόσον χαρακτηρίζει καὶ τὸ «*Κουρέλι*». Ὅλοι ἔξυπνοι καὶ ἐτοιμόλογοι, ὑποκρίνονται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν τύπων ἀτελής, ἰδίως ὅμως τοῦ Μισέλ καὶ τῆς Ἑλένης. Εἰς τὴν δευτέραν πράξιν ὑπάρχει κάποια κίνησις, κάποια ζωὴ, μὲ ἀρκετὰς ψυχολογικὰς στιγμὰς. Ἡ τρίτη ὅμως εἶναι μιὰ μεγάλη ἀποτυχία. Ἐνῶ θέλει νὰ δώσῃ δράσιν εἰς τὴν Ἑλένην ὡς ἐρωμένην, τὴν ἀφίνει χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὁ θεατὴς γι' αὐτὴν τίποτε. Οὔτε τὴν δικαιολογεῖ, οὔτε τὴν κατακρίνει. Καὶ ὅμως ἡ καυμένη ἢ κ. Φιλιππίδου κάτι προσπαθεῖ καὶ θέλει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ ρόλο τῆς, ἂν ὄχι τοῦλάχιστον μὲ τὰ λόγια, ἀφοῦ δὲν τῆς τὰ δίνει ὁ συγγραφεύς, μὲ τὰς κινήσεις καὶ ἐν γένει μὲ τὴν ὑπόκρισιν. Σὰν ἀληθινὴ καλλιτέχνις ἢ κ. Φιλιππίδου δημιουργεῖ, γιὰτὶ αἰσθάνεται τὸ ρόλο, ποῦ τῆς δίνει ἀχαρακτήριστον ὁ συγγραφεύς.

Ἡ Δ^ις Κοτοπούλη θαυμασία. Δὲν ἐσυνήθησα νὰ σκορπῶ κολακεῖκας καὶ λέγοντας ὅτι ὑπῆρξεν θαυμασία ἢ μοναδική μας τραγωδία, ἴσως δὲν λέγω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἐνθουσιασθέντα θεατὴν τὴν ἐχειροκρότησα ἐγώ. Ἀλλὰ δὲν ἐχειροκρότησα τὸν ρόλον τοῦ συγγραφέως ἀλλὰ τὸν ρόλον ποῦ διέπλασεν ἡ Δ^ις Κοτοπούλη.

Ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς συναντήσεως τῆς Βέρθας (Κοτοπούλη) μὲ τὴν Ἑλένην (Φιλιππίδου) μὲ ἄφισε ἀπολύτως ἀσυγκίνητον. Ἡ μὲν σύζυγος δὲν ξέρει τί λέει ἢ μᾶλλον λέει κουταμάρες καὶ ἡ ἐρωμένη δὲν λέει τίποτε. Ἀλλὰ τί ὑπέροχος θεαματικὴ σκηνὴ ποῦ ἦτο! Τὴν μεγαλειότεραν κατάπτωσιν τοῦ συγγραφέως αἱ δύο καλλιτέχνιδες τὴν ἔσωσαν καὶ μάλιστα κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐξάρουν.

Ὁ κ. Βεάκης ὑπέροχος, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλους περισσότερο λυποῦμαι τὸν κ. Μυράτ. Κάθε στιγμὴ ἔβλεπα τὸν καλλιτέχνην νὰ σφραδάζει ἀπὸ τὸ πνίξιμο ποῦ μὲ ἀναίσθησάν ἐτολμοῦσε ὁ ἀτεχνος συγγραφεύς.

ΓΚΡΑΝ